

УДК:
327:28
Примљено:
17. октобра 2008.
Прихваћено:
21. новембра 2008.
Оригинални
научни рад

ПОЛИТИЧКА РЕВИЈА
POLITICAL REVIEW
Година (XX) VII, vol=18
Бр. 4 / 2008.
стр. 1429-1412.

*Мирољуб Јевтић,
Факултет политичких наука, Београд*

ИДЕЈА ИСЛАМСКЕ ТРАНСФОРМАЦИЈЕ СВЕТА

САЖЕТАК

Међународни односи су после 11. септембра добили сасвим нову форму. Религија као чинилица политике је на велика врата ушла у свакодневни живот људи. Оно што се сматрало прошлошћу постало је садашњост. Најважнија чињеница у томе контексту јесте окретање светске политике ка обуздавању тероризма који се позивао на свети рат у име ислама. Секуларизована европска и америчка јавност мора да користи старе истраживачке поступке и да преиспитује своју владајућу парадигму, захваљујући увођењу верског рата у светску политику. Све то је међу наукама која се баве анализирањем политике на прво место ставило Политикологију религије. Без које није могуће објаснити нити оно што се дешава у свету нити оно што се дешавало и дешава на просторима бивше Југославије у последњим деценијама двадесетог века.

Кључне речи: *религија, политика, свет, верски рат, верски тероризам, политикологија религије*

ИДЕЈА ИСЛАМСКЕ ТРАНСФОРМАЦИЈЕ СВЕТА

Међународни односи су после 11 септембра 2001. године добили сасвим нову димензију и суштину. До тада је свет био окренут променама које су се дешавале у Европи и финализацији последица пада берлинског зида. Од тога датума све се променило.

* Овај рад је рађен у оквиру пројекта бр.149006 Д,"Ставови политичких партија у политичком систему Србије према религији и верским заједницама. Пројекат финансира Министарство науке републике Србије

Напад на САД променио је приоритете Америке и америчких савезника и све очи су од тада упрте ка Блиском Истоку. Тако је тај регион света после краћег затишја, које никада није ни било право затишје али није било прече од односа са Русима, поново дошао у жижу интересовања Али сада са сасвим новим детаљима који су битно променили стару слику о арапско-израелском националном сукобу око парчета земље. Религија тада на велика врата улази у политику и даје подстрек развоју Политикологије религије¹⁾

Све то неодвојиво је везано за идеје трансформације света у и исламску државу и светог рата ислама. Познатог под именом џихад. Џихад је појам који се сваки дан среће у средствима јавног комуницирања и светској политици. То је сасвим логично после свега што се десило 11. 9. 2001. Оно што се десило у Њујорку сви су повезали са ратничком варијантом исламске мисије која је немуслиманима позната као. Проучавање ТОГА догађаја је довела до податка да су све те акције извршене у име ислама²⁾. То је потпуни променило политику САД и света. На те промене је утицала једна организација не државног типа која је поново лансирала идеју сукоба међу религијама.

Наш је задатак да проучимо да ли је метод који се користио приликом анализирања исламског прозелитизма и његове ратничке варијанте био узрок 11 септембру?

Претпостављени кривци за напад на Светски трговински центар и Пентагон не мају ни трунчицу сумње да је све, за шта су оптужени, само исламска мисија за коју имају божји мандат. Најистакнутији терористи са листе америчких непријатеља Ајман Ал-Завахири и Бин Ладен ³⁾ једноставно схватају рат ислама у немуслимана. Завахири је са саборцима створио египатски «Исламски џихад»⁴⁾. Један од сабораца Халед ал Исламбули је извршио атентат на шефа египатске државе Садата⁵⁾ Описујући свети рат у књизи»Занемарена обавеза» Абдул-Салам Фарац припадник "Исламског џихада" каже следеће: «Једина прихватљива форма џи-

1) О томе видети Мирољуб Јевтић, Political Science and Religion, *Политикологија религије*, Волуме I, број 1-2007. Београд, ИССН 1820-6581 или у веб верзији http://www.politicsandreligionjournal.com/PDF/broj1/Political_science_and_religion.pdf (доступно 28.1.2009.)

2) The Network of Terrorism Produced by the U.S. Department of State, недатирано, стр. 14

3) Исто, стр.15

4) Политика, 15.12.2001, стр.1; видети о томе и The Network... is стр.9

5) Више о томе у Kepel Gilles, *Le Prophète et le Pharaon* ed. Seuil, Париз 1993, стр. 227 и даље.

хада јесте оружана борба. Ислам је уосталом борбена религија и увек се наметао силом».⁶⁾ После тога Фарац истиче: «Муслимани данас живе у време ратних закона. Закони који регулишу односе са околином су ратни закони и муслимани имају право да убију онога ко прети заједници верника. Право да оцени ко угрожава заједницу верника има група Цихад».⁷⁾

Овако дефинисање појма цихад настало је довољно времена пре 11.9, па је свако кога се то тицало могао на време да предузме потребне мере. Потребне мере да би за такве изазове припремио одговарајуће против акције. Оно што се десило намеће озбиљним посматрачима питање, како су онда Американци допустили да се напад на САД изврши? Одговор је у политичке коректности која доминира америчком администрацијом и науком. Пракси. Американци су све религије представљали као исте. Стога су и ислам и представљали само као теолошко учење а не и ако правно-политичку доктрину. Што он јесте. То је апсолутно нетачно. Није спорно да огромна већина муслимана нису терористи. Значајан је и број оних мухамеданаца који не одобравају акције Осаме Бин Ладена. Али је штетно што Американци наступају као браниоци ислама и покушавају да оспоре верски легитимитет акцијама од 11.9. Таква политика није заснована на правилној анализи стварности.

Критикујући Ал Каиду Американци, као да су већи католици од папе, од ње бране ислам. Покушавајући да докажу да је Бин Ладен инспиратор за 11. септембар Стејт департмент користи његове речи: «Бог је благословио групу авангардних муслимана, узданицу ислама да униште Америку».⁸⁾ Овим нам се показује да су Бин Ладен и саборци напад 11.9 доживели као испољавање богобојазности. Затим као да су и они муслимани, који разумеју шта је ислам, критикују Бин Ладена у име ислама. Као доказ истичу: «Сједињене државе не признају такву ствар каква је исламски тероризам. чланови Ал Каиде су једноставно терористи и криминалци, ништа више. Они цинично настоје да искористе ислам да би прикрили свој убилачки програм, који није ништа мање него напад на вредности цивилизације и само човечанство».⁹⁾

6) Цитирано према Amr.H. I, *Legitimité et revolution en islam, le debat ouvert par l'Obligation absent, u Peuples mediterraneens*, Париз бр. 21/1982. О томе видети и у Јевтић Мирољуб, *Савремени цихад као рат*, 3. издање, Никола Пашић, Београд, 2001.

7) Исто.

8) *The Network...* исто, стр.8.

9) Исто, стр. 18.

САД се стављају у улогу пресудиоца шта је праву ислам и истичу» Муслимански лидери и свештеници су широм читавог света осудили терористичке нападе као искривљавање и издају ислама». ¹⁰⁾

Смешно али истинито немуслимански из Стејт Дипартмента хоће да уче Бин Ладена шта је суштина цихада. Али да ли то може уверити Бина Ладена да он не зна шта је цихад, него то треба да га уче Американци? Кад би смо узели да је то што тврде Американци истина можемо се питати: Да ли ће амерички став променити менталну структуру нападача на Светски трговински центар? Нормално је да т није могуће! Претпостављени починиоци све што се десило 11. септембра доживљавају као дуг према Богу. Многим муслиманима се ове акције веома свиђају. Бројне информације то потврђују. Између осталог: «Исламски клерици у Западној Африци, имама на Занзибару, у Пемби... Кејптауну, испод Килиманцара, јасно су истицали подршку озлоглашеном Осаму бин Ладену. На уличним демонстрацијама у Јоханесбургу, Мапуту, у Уагадугу, Нуакшоту младеж је последњих месеци носила мајице са Бин Ладеновим ликом». ¹¹⁾ Ова чињеница је више него потврда. А они који се с Бин Ладеном не слажу су такође муслимани. Многи од њих се служе такијом. Такијом муслимани одређују на следећи начин: «Један од најчешће погрешно схваћених видова шиизма јесте прибегавање прикривању или такијом. Шире значење овог појма, избегавање или клоњење од свих опасности, овде није од утицаја. Пре свега, наш циљ је разматрање оних врста прикривања при коме човек скрива своју религију, или поједине од својих верских обичаја, у околностима кад би то створило извесну или вероватну опасност, услед деловања оних који се противе његовој религији, или посебним религијским обичајима». ¹²⁾

Овде се спомињу шиити. Да ли они друкчије размишљају од сунита показује Света књига «Онога ко занијече Аллаха, након што је у Њега вјеровао – осим ако буде на то приморан, а срце му остало чврсто у вјери – чека Аллахова казна» ¹³⁾, дакле то је исто за све муслимане, шиити су само више користили ово учење. Значи осу-

10) Исто, стр.18–19

11) Вујић Тања, Одложена ренесанса, у Политика, 3.1.2002, стр.4, Београд.

12) Мохамед Хосеин Табатабаи, Шије у исламу, издање Културног центра при амбасадри Исламске републике Ирана у Београду, недатирано стр.209.

13) Куран с преводом, Бесима Коркута, Издање Старјешинства исламске заједнице БиХ, Хрватске и Словеније, Сарајево, 1984, 4. издање сура 16 ајет 106

да Бин Ладена од стране улеме није увек искрена. Доказ је пракса Саудијске Арабије. Стејт департмент цитира шеика Абдул-Рахмана ал-Саудаиса¹⁴⁾ где критикује тероризам у име ислама. Саудаис је у време давања изјаве био шејх Велике џамије у Меки. Он је дакле вахабитски свештеник. Значи да је следбеник дела сунизма који се зове вахабизам јер му је родоначелник Ибн Вахаб.

Шта је вахабизам за невахабите показаше један легитиман исламски текст. Текст је објављен у официјелном гласнику Исламске заједнице (И. З.) за БиХ, а њу највише финансира Саудијска Арабија¹⁵⁾. И кад ИЗ нешто исказе о вахабитима, једини је закључак да је то истина. Поменути текст овако представља вахабизам. «Њихов вјерски, социјални и политички принцип своди се на парољу. Или ћеш бити вехабија или ћемо те убити, отети ти иметак и поробити укућане».¹⁶⁾ Ако је то доктрина вахабизма, односно вахабита¹⁷⁾ или вехабија поставља се логично питање: шта је друго чинио Осама бин Ладен, него баш то? А, ако је то суштина вахабизма, како се онда акције од 11. септембра, од стране шејха ал-Саудаиса могу сматрати нелегитимним? Очигледно је да се ту ради о чистом такијаху. Или рецимо, поменути материјал Стејт Департмента, огромним словима и са фотографијом, на другој страни одмах иза Џорџа Буша, што показује колико му САД даје важност, цитира шејха Јусуфа ал-Карадавија, који вели: "Ислам, религија толеранције, високо поштује људску душу и сматра напад против невиних људских бића великим грехом... Ја сам категорички против муслиманског повезивања са тим нападима. Ислам никад не дозвољава муслиману да убија невине и беспомоћне"¹⁸⁾. А само три године касније, тај исти Карадави у интервјуу за ББЦ, вели: "Ислам дозвољава да жртвујете свој живот и своју душу да препречите пут своме непријатељу, уколико ће то нанети штету непријатељу, чак и ако изазове само страх у њему, пољуља његов морал и унесе у њега страх од муслимана"¹⁹⁾. Колико је политика

14) The Network... исто, стр. 19

15) Погледати нпр. Препород, исламске информативне новине, Сарајево, 1. 10 2000, стр. 1 где стоји наднаслов: Посјета доказаног пријатеља Босне и Херцеговине, а затим наслов "Принц Селман у Сарајеву и Тузли"

16) Препород текст "То је вахабизам", 1. 11 1991, стр. 18

17) О вахабитима погледати и Оливер Потежица, Вахабити родошлице на Балкану, *Политикологија религије*, Волуме I, број 1-2007. Београд, ИССН 1820-6581 или у веб верзији http://www.politicsandreligionjournal.com/PDF/broj1/Vahabiti-pridoslice_na_Balkanu.pdf (дпступно 28.1.09)

18) The Network... исто. стр. 2

19) Новости, Београд, 9.7.2004, стр. 13

САД према екстремизму Ал Каеде, била озбиљна најбоље се види из овога примера. Поготову због тога што је том истом Карадавију још 1999 забрањен улазак у САД²⁰⁾. САД су хтеле да искористе Карадавија за своје циљеве, а али су се превариле. Карадави је користећи се такијахом преварио Вашингтон.

Ко год је пратио збивања после 11.9 видео је чудно понашање Ријада. Пре свега, Саудијска Арабија је била једна, од само три исламске земље, која је стално одржавала везе највишег нивоа са талибанским режимом у Кабулу. Била је са њима и уз њих и кад су наметнули жуте траке Индусима и кад су рушили фигуре Буде у Бамијану и кад су убијали друге муслимане који не мисле као они. А све то је добило кулминацију у јеку припрема за напад на талибански режим. О томе новински извештаји бележе и ово: «Америчке припреме за рат не теку без тешкоћа. Највећи проблем Вашингтону направила је Саудијска Арабија. Пустињска краљевина која је досад била поуздани амерички савезник није прихватила жељу Пентагона да ваздухопловна војна база Принц Султан у близини Ријада буде главни штаб за акцију против Авганистана».²¹⁾ Да би се видело како све то изгледа у опште исламском контексту ваља погледати како цихад дефинишу најумеренији муслимани и «најобјективније» светске енциклопедије. Узмимо за пример Матин–Дафтарија некадашњег професора техранског универзитета, члана Комисије за међународно право, сенатора и председника владе Ирана у време шаха и нормално пријатеља САД и западних земаља. Јер је то време сарадње Техерана и Запада. Он каже: «Ел-цихад преведен и познат под именом свети рат је, дакле у једном широком и нарочитом смислу, борба предузета на божјем путу да би ширила његову реч, ширила исламску веру засновану на чистом монотеизму».²²⁾ Он затим додаје: «Коначно, истински циљ, крајња суштина цихада јесте мир, дефинитивни мир, читавог човечанства којим би господарила правила искључиво једне религије».²³⁾ Из овога јасно произилази да, чак и један умерени муслиман, умерен до граница крајње могућих а да се не постане вероодступник не мо-

20) Исто

21) Политика 23.9.2001, стр. 2, текст “Ријад квари план САД”

22) Matine–Daftary A, Les Fondaments du droit international dans le islam u Revue de droit international de sciences diplomatiques et politiques br. 1/1962, Женева, стр. 6; Упоређи са Aneela Sultana, Digging Islamic Roots of Jihad to Unveil the Truth, *Политикологија религије*, Година II, бр.1/-2008. Водети на http://www.politicsandreligionjournal.com/PDF/broj%203/02_aneela_sultana.pdf (доступно 29.1.2009)

23) Исто, стр. 7

же да негира да је циљ цихада, да ислам надвлада све остале вере и да он господари светом. Као изузетан стручњак за међународно јавно право он каже шта то значи у смислу савремених међународно–правних норми: «Додајмо, узгред, да су одређени аутори упоредили схватања исламског права по питању односа муслиманских и немуслиманских земаља, са појмом непризнавања у међународном праву, други су више волели да то изједначе са привременим признавањем једног побуњеничког режима... Укратко, међународно право мира, према исламској концепцији је привремено средство за регулисање односа муслимана са спољним светом за време привременог укидања цихада (непријатељства) до момента кад ће дар ал ислам (земља ислама, прим. М.Ј.) обухватити читав свет»²⁴⁾. Буквално тако, један минијатурни Катар само привремено признаје право на постојање САД. Основно питање јесте: која је ту разлика између концепције Бин Ладена и ове умерене? Евентуално само начин на који треба остварити исти циљ–претварање читавог света у дар а ислам тј. земљу ислама где ће владати један закон, шеријат, и бити један поглавар наследник Мухамеда и представник бога.

Мада је поседовала све ове чињенице америчка политика и наука није хтела да их узме у обзир. Џихад су представљали као превасходно мирну акцију Из претходно реченог видљиво је да се мир ислама тј. рах *islamica* може постићи теоријски и мирним средствима. Али ко ће поверовати да ће САД да се добровољно одрекну свога суверенитета и постану поданици становника Катара што мирољубиви цихад подразумева? Очигледно је да је рат, мада не једино, оно ипак једино ефикасно средство цихада, ако се жели стварање јединствене исламске државе. Значи цихадом који је мирољубив може се преобратити неки појединац, мања група људи, али се не може срушити држава као САД. За то је потребан само рат и ту је, са исламске тачке гледишта, Осама бин Ладен у праву. Друга је ствар шта немуслимански мисле о томе.

И мало дубље проучавање америчке исламологије показало је да је у већини анализа насталих у водећој светској сили прича о рату као делу цихада не само недовољно него и често нетачно обрађена. Скрећемо пажњу на појам цихад коју даје Енциклопедија живих религија. Тамо стоји: “настојати, тежити, борити се за нешто или против нечега... Џихад може да значи и свети рат, али борба за правоваљаност живота и ширење вере радије прибегава

24) Исто, стр.

мирољубивим средствима каква су убеђивање и пример²⁵⁾. Ова дефиниција очигледно даје комплексан поглед на цихад²⁶⁾, и она је делимично тачна. Али овако објашњена она замагљује и скрива једну важну чињеницу. А то је, да тако замишљен цихад, никад није могао да дâ примарне резултате. А то је стварање исламске државе. Значи, нема спора да би било боље кад би немуслимански владари прихватили позив на ислам и потчинили се добровољно муслиманској држави, да би тада муслимани радије користили то. Значи убеђивање. Али, како нико није хтео да пристане на одрицања од своје слободе и власти, у име власти бога кога није познавао нити признавао, онда постаје јасно да евентуални мирољубиви цихад остаје само у домену теорије и индивидуалних прелазака који су били занемарљиви за исламску мисију.

То су све општа места. Да би смо то доказали послужимо се једним релевантним податком. Даје га Фикрет Карчић, наставник исламског теолошког факултета у Сарајеву, чији високи исламски ауторитет и верификовано познавање ислама не даје право ни на какво негирање, које би имало исламски легитимитет. Он каже: “Сматра се да је у исламу право, оно што је теологија у хришћанству – најтипичнија манифестација вјерског учења. За муслимане право није само елеменат укупног исламског учења већ његов функционални израз”²⁷⁾. Према томе, ако је право функционални израз ислама, онда је јасно да је за њега потребна држава, јер права нема без државе. А то значи да нема ни ислама без исламске државе. Према томе, како убедити Клинтона или Буша да се одрекну устава САД и прихвате шеријат као закон? А без тога нема ислама, јер како нам вели Карчић ислам се показује кроз право, а не кроз теологију.

Оваквим писањем и анализама стварана је погрешна слика у свету о феномену који се хтео објаснити. И то је била политика Запада и његових научника. Они су упорно покушавали да шире причу о исламу и цихаду која у други план гура оно што је суштина и све оне који су се овоме аргументовано супротстављали етикети-

25) Енциклопедија живих религија, Нолит, Београд, 2. издање, 1992, стр.181. Ово је само превод оригинала штампаног код Abingdon Press, 1981, Нешвил, Тенеси.

26) Сличну дефиницију дајемо и ми у својој монографији Савремени цихад као рат, погледати било које од три издања: 1989, 1995 и 2001. Нпр. из 3. издања са стр. 22: “Систем свих акција и поступака на индивидуалном и колективном плану, који муслимани чине и циљу јачања исламске религије и ширење заједнице верника”

27) Карчић Фикрет, Шеријатски судови у Југославији 1918–1941, Сарајево, Исламски теолошки факултет, 1986, стр. 11

рали су као муслиманомрце и борце против мултикултурног света, где је заиста и свакако место и муслиманима. Али уз услов да се зна шта свака од постојећих култура уноси у будућу заједничку кућу коју ваља градити. Или нпр, други пример представљања цихада који, говорећи о ситуацији у бившој СФРЈ, вели: “То се јасно показало у случају босанских муслимана. Непрекидна српска пропаганда, која је сликала муслимане као фундаменталисте обузете цихадом против Срба, комбинована затим са масовном употребом војне силе да би се супротставила наводној муслиманској претњи, створила је реалност која је све више и више личила пропаганди. Фундаменталистичке тенденције у широком смислу су, наравно, избиле у Босни после почетка рата”²⁸⁾. Како видимо овде се без остатка и оклевања оптужују Срби да су измислили идеје цихада, који ваљда није постојао. Што ћемо касније, кад будемо говорили о Југославији показати. Углавном види се да је на све могуће начине цихад у САД и уопште на Западу приказиван у сасвим другачијем светлу него што је овај институт ислама захтевао.

Због горе реченог на Западу се о исламу свесно почело писати потпуно погрешно. Те димензије су добиле незамисливе размере. Тако нпр. највећа војна сила на свету – САД пристаје да због јефтине нафте, на незамислива понижења. Трупe САД стациониране у Саудијској Арабији имају војне свештенике. Они мада високи официри нпр. са чином пуковника не смеју на реверу носити знак крста да не би увредили домаћине. Тамо нема ниједне цркве и ни сам амбасадор не сме да се прекрсти на улици. О томе су отворено говорили неки познати аналитичари, али њихов глас је остајао као глас вапијућег у пустињи. Тако је нпр. после објаве цихада Израелу од стране ОИК–Организације исламске конференције реаговао познати француски интелектуалац Жак Елил: “Немогуће је не реговати на завршне одлуке исламског самита у Таифу. Тамо су се напрезали да умање значај употребљеног термина цихад против Израела, који хоће да преведу речју борба или отпор. У ствари то је управо свети рат. Ја познајем У муслиманском спиритуалитету комплексност смисла те речи. У историји управо су у име цихада, Арапи силом снаге освојили Северну Африку, Шпанију, Блиски Исток, и део Балкана...”²⁹⁾. Познати француски новинар Жан–Пјер

28) Ger. Duijzings, Religion and the Politics of Identity in Kosovo, Columbia University Press, Њујорк, 200, стр.33. Није случајно да је књига штампана у Малезији, једној од земаља које су се највише ангажовале у притисцима на СРЈ у вези са БИХ итд.

29) Ellul Jacques Selon que vous serez puissant ou miserable, u Le Monde, Париз, 12.2.1981.

Перонсел–Игоз је о томе писао: “Слика сихада која данас преовлађује код већине арабо–муслиманске омладине, чак и кад није окренута екстремизму, па чак и кад није нимало наклоњена рату за ширење дал ал ислама, ипак је слика која се односи на оружано сукобљавање”³⁰⁾.

Поменути анализе су скриване под тепих. Била је то забрана одређених врста информација на један суптилан начин. Поменути Игоз, чија се компетенција види из чињенице да је као специјалиста за ислам био дописник из Каира и Алжира и то за један од најугледнијих француских дневника “Le Monde», о томе вели: «Скоро тридесет година новинарства, највише у служби најугледнијег франкофонског дневног листа, научило ме бар једној ствари: без много буке, током овог временског периода, слобода изражавања се непрестано сужавала... Истраживач, Александар дел Вал, се као и новинари, суочио са тим сваким даном све дужим списком тема о којима се не може слободно говорити... Међу њима Ислам, исламизам, муслимани... међу њима, такође, Сједињене Америчке Државе, Американци, њихови обичаји и њихови производи. Још постоји неколико мањих пукотина, неколико малих издавачких или новинарских изузетака, неколико малих простора одважности, али се они све више смањују и данас је све теже у Европи, Француској посебно, слободно изнети једно виђење стварности... чим се ради о муслиманима или Американцима. Одважни момци који су се усудили, одмах су били означени као непријатељи универзалног братства, а ако би инсистирали били су оптужени за расизам, фашизам или чак нацизам»³¹⁾.

Са друге стране они који су говорили неистину су стимулисани свим средствима. Са једне стране подржавала их је владајућа културна и информативна политика па и политика у ужем смислу, са друге стране чинили су то богати донатори из исламског света. Они су својим новцем плаћали и плаћају највећи број такозваних исламолога, који сире неистине о исламу на начин који превазилази очекивања самих муслимана. О њима поменути Игоз вели: «На почетку XIX века, марсејски трговци који су на свој ризик и упркос опасности боравили у намесништву Алжир називали су Турцима по професији Европљане који су, да би се заштитили од

30) Peroncel–Hugoz Jean–Pierre, Le radeau de Mohamet. Lieu Commun, Париз, 1983... стр. 33.

31) Игоз у предговору књизи Александар дел Вал, Исламизам и Сједињене Државе, алијанса против Европе, Службени лист, Београд, 1998, стр.309–310.

злостављања којима су као ђаури с времена на време били излагани, прелазили на ислам. Данас би се могли назвати муслиманима по професији припадници оне чете на Западу која је сваким даном све дужа, састављена од оријенталиста, професора универзитета, политичара, свештеника, новинара који од када већина арапских земаља има буџетска средства за пропаганду пливају на трошак тога буџета... За узврат већина њих се сматра обавезним да у својим натписима или наступима, који се тичу муслимана исламизма... заузму став који је претерано улагивачки, да намерно заборављају неке чињенице или још горе: да маскирају чињенице или да буду превише услужни, а све то наноси велику штету истини, науци, и да завршимо што је још горе – међусобном упознавању муслимана и немуслимана³²⁾.

Дакле на Западу је владала клима у којој се о цихаду мање критички говорило него у неким деловима исламског света. Све то је родило атмосферу у којој се о цихаду није могло говорити на начин на који о њему говоре сами муслимани. А као резултат имали смо 11. септембар. Тај догађај је шокирао светску политичку и интелектуалну сцену. Као резултат настало је отржењење које је за тренутак дозволило и људима који су, с правом, указивали шта се дешава и где ће све то завршити да добију простор у медијима и да изнесу своје виђење проблема. И то такво да у односу на раније добија чак и јеретички призив. Као посебно важно у том смислу наводимо иступање француског политиколога Александра дел Вала. Дел Вал је био један од многих аналитичара коме су врата великих француских медија била затворена јер је он “огољено приказивао савез Америке и исламизма”.³³⁾ А од 11. септембра ушао је у магичан круг експерата.³⁴⁾ Све ово не би било ништа необично да се није појавило у најчитанијем француском дневнику “Фигаро”. Те тезе које су некада биле као нешто најнеприхватљивије могуће ушле су на највећа врата на француску јавну сцену. “Фигаро” о томе пише: “Његове иконокластичне тезе које су огољено приказивале везу између Америке и исламизма одбијале су некада медије. У моменту рата на Косову, али тада се медијски ђаво није звао Бин Ладен, већ Слободан Милошевић. А онда су две куле Светског трговинског центра експлодирале. Ветар је окренуо смер. Помоћ коју

32) Перонсел – Хугоз... исто, стр. 11–12

33) Le Figaro, 3. 10. 2001, Париз, у тексту тј, интервјуу са Дел Валом насловљеним са “Islamiquement incorrect”

34) Исто

су Американци давали Бин Ладену постало је опште место у свим новинама. Дел Вал је изабрао страну: Када сам осуђивао понашање Американаца, нису ме позивали (мисли се на медије, прим. М.Ј) сада би било непристојно нападати Американце. Треба их подржати. Оптужити их то би значило давање подршке исламистима. Надам се, само, да ће из тога зла изаћи добро и да ће Американци престати са њиховим ратом против православља и Европе”.³⁵⁾ Просто невероватне речи за најчитанију француску новину!

Те су информације добили сви који су знали француски. Пре само неколико месеци изречени став, да САД ратују против православља, био би приписан само некоме ко говори као Солжењичин и ко је православни фанатик. Али не, њих је објавио најчитанији француски дневник! И то је оно што је важно, а не Дел Вал који их је изговорио. Он је овде најмање битан. Важно је да су такви ставови нашли простора у најчитанијој француској новини. И то је био само увод.

Али 11.9 је дао шансу да се чује и стварна истина о томе феномену као нпр. изјаве дате у великом тексту чији су аутори Ибн Варак и Гиј Енбел “Истина је да између ислама и исламизма не постоји суштинска разлика, већ само у степену”³⁶⁾. Али све то је потрајало само извесно време. Да би се опет кренуло са старом причом и покушајем да се пронађу кооперативни муслимани по мери “новог светског поретка”. Резултат је стигао ових дана из Авганистана од владе коју су успоставили Американци “Шеријат и даље на снази”³⁷⁾, каже она. Значи и даље дискриминација жена и немуслимана, непоштовање људских права зацртаних Општом декларацијом ОУН и као посебно важно теорија о цихаду који је божје право.

Бивша СФРЈ није била изузетак. Цихад се у њој није ско уопште проучавао³⁸⁾, па се о њему није много ни говорило. Спомињало се то под другим називом, али се сам цихад као појам није превише користио. Исламска верска заједница, која је по дефиницији мора-

35) Исто.

36) Ibn Waraq, Guy Hennebel, Pour un Vatican II de l'islam, Le Figaro, 1.10. 2001.

37) “Северна алијанса се повукла из Кабула”, Данас, Београд, 12–13. 1. 2002, стр. 9.

38) Овде, нормално, мислимо на немуслиманску средину. Најсигурнији доказ за то јесте податак да су Срби у сусрету са цихадом од 1344. године и битке код Стефанијане, а да је прво, и за сада једино, систематско дело о цихаду на свим језицима од Варне до Сежане објављено 1989. године од стране аутора овога текста. Тако да и данас 2007. када неко у Загребу, Љубљани или Скопљу жели да прочита студију о цихаду не налази ни једну другу књигу на локалним језицима.

ла била цихадом инстурисана организација, морала је у условима Брозовог резима то да прикрива. Па се служила такијахом. Она је своју делатност настојала да завије у форму деловања обичне верске организације каква је нпр. била СПЦ. А о цихаду је избегавала да пише. Али све то је имало своје границе које је наметала сама исламска религија, јер она без цихада не може.

Исламски прозелитизам који је почео да изазива позор јавности почео је да указује на његову цихадску суштину. После првих реакција које су на овај или онај начин наступиле ИЗ (Исламска заједница) је реаговала одбранашки. У њеним текстовима појављивали су се ставови који су настојали да на све могуће начине сакрију стварну суштину цихада³⁹⁾. Посебно карактеристичан у томе смислу јесте став некада, једног од најистакнутијих, теолога ИЗ Хусеина Ђозе. Он је рекао: “Цихад у ужем смислу значи оружану борбу, одбрану земље, слободе увјерења и других вриједности путем употребе силе уколико се непријатељ не може одбити на други начин... Ислам га прихвата и препоручује само у ненормалним и ванредним приликама и под строго одређеним увјетима”⁴⁰⁾. Како видимо овај текст који је објављен 1973. године у време “дебелог комунизма” морао је строго да води рачуна о последицама које ће један такав став изазвати. Из њега се да утврдити да је Ђозо цихад, на све могуће начине покушао представити, кад га представља као рат, као одбрану тј. као средство које користи онај ко је угрожен. Значи ни случајно се из овога не може видети оно што је препоручио Бин Ладен и та се дефиниција јако поклапа са оном из “Енциклопедије живих религија”. Али ако се сетимо тога текста видећемо да се тамо говори и о цихаду као светом рату, онда можемо утврдити да се у том делу дефиниције Ђозо и “Енциклопедија” разликују. Јер Ђозо даље вели: “Неки злонамјерни и тенденциозни кругови... упорно настоје да цихаду дају смисао светог рата... Прије свега исламу је потпуно стран атрибут свети. Он не оперише тим атрибутом нити га приписује било чему на земљи. У исламу нема светих људи, а поготову не може бити светих ратова”⁴¹⁾. Са

39) Погледати нпр. Драган Новаковић, Однос исламске заједнице у социјалистичкој Југославији према издавачкој делатности као модерном начину информисања верника, *Политикологија религије*, Година II, бр. 1/2008. Или http://www.politicsandreligionjournal.com/PDF/broj%203/07_dragan_novakovic.pdf (доступно 29.1-2009)

40) Хусеин Ђозо, Цихад, у Гласник врховног исламског старјешинства у СФРЈ бр.7–8(1973) у даљем тексту ГВИС.

41) Исто, стр.296.

тачке гледишта Ђозе, чак је и ова америчка дефиниција, злонамерна јер даје цихаду карактер светог рата.

Чак су и чланови највиших органа власти, муслиманског порекла, и њихови сарадници у научним институцијама деловали у истом смеру у коме и ИЗ. Хасан Сушић, покојни професор ФПН у Сарајеву. Он је у једном тексту слично Ђози писао: “Цихад није свети рат и ислам не признаје нити познаје појам светог рата. Тај атрибут му је дат према аналогји са хришћански схваћеним светим ратом”⁴²⁾. Како видимо један члан СК и један високи функционер ИЗ се слажу у оцени цихада. Значи обојица одбацују атрибут свети, тврдећи да он не постоји у исламу, а камоли да има светих ратова. Али пажљив читалац ГВИС и осталих публикација ИЗ у чије име је говорио Ђозо могу се уверити да то што каже он, негирају његове колеге. Тако нпр. у једном броју Гласника који се појавио само нешто пре Ђозиног текста стоји “Коју год од жена сретнеш и видиш реци јој да је послушност мужу равна борби у светом рату—цихаду”⁴³⁾. Или ако се отвори поменути превод Курана, којим се легитимише старешинство ИЗ БИХ која стоји иза њега, видеће се да се појам свети употребљава више пута. Тако нпр. “Када прођу свети месјец, онда убијајте многобошце гдје год их нађете, заробљавајте их, опседајте и на сваком пролазу дочекујте!”⁴⁴⁾ Из овога куранског ајета тј. целовите мисли и ГВИС—а види се да тврдња, да ислам не познаје појам светог, није тачна. Затим да није тачно да сами муслимани не придају смисао светог рата цихаду, већ управо супротно да то чине.

Знали су Ђозо и Сушић савршено добро о чему се ради, али су се служили такијахом да би отклонили опасност која би могла да их задеси од комунистичких власти и да тако, омогуће делатност и успехе ИЗ и цихада, припремајући их за оно што долази.

Ми смо на време упозоравали на то. Суштина наших намера била је да покажемо да цихад, пре свега, јесте свети рат и да муслимани у Југославији, у мери у којој се идентификују са исламом, морају одговорити томе позиву њихове вере јер би иначе ризикували да буду вероодступници, што обавезно повлачи смртну казну на земљи и паклене муке после смрти. У Курану о томе јасно пише да сваки муслиман који напусти ислам мора бити ликвидира⁴⁵⁾.

42) Сушић Хасан, Димензије цихада, у Преглед бр.4/1984, Сарајево, стр.411.

43) ГВИС бр.3/4, 1973. стр.128.

44) Куран 9, 5.

45) Исто, стр.617, напомена 33, став 1.

Наше радове су публиковали сви. Јер им је појам цихад био егзотичан и деловао је као магнет за широку читалачку публику која је тих година имала новца и куповала разну штампу⁴⁶⁾.

Интерес је изазвала наша монографија “Савремени цихад као рат”. Интерес за ту књигу није показан у Београду нити код оних који су се бавили српским питањем у Босни. За разлику од тога међу муслиманима је изазвала велико интересовање. На научном скупу “Исламски фундаментализам – шта је то” који је ИЗ организовала у Сарајеву 14. јануара 1990. године садашњи врховни поглавар ИЗ БИХ, а тада имам загребачке џамије Мустафа Церих “Дијагностицирао је разлоге организирања овога скупа, да је то цихад др Мирољуба Јевтића, што ће оспорити један од водитеља скупа”⁴⁷⁾.

Тај број новина које су пренеле извештај са скупа, на последњој страници, у веома истакнутој рубрици “Стисак” је пренео: “Наравно рачунајући М. Јевтића као идејног стратега”⁴⁸⁾. Нормално да та тврдња није била тачна. Јер упозорења изношена у поменутиим интервјуима нико није озбиљно узимао у обзир. Ни политичари нити стручне институције. Касније с показало да је за то постојао озбиљан разлог, јер су политичари на основу информација са терена имали бољу слику него што је могао да је има кабинетски истраживач. Док стручне институције нису имале снаге да се суоче са проблемом.

Када је жеђ за првом информацијом у Београду била утољена, јавност је почела да се другачије односи према употреби термина цихад. Новине које су радо објављивале текстове које смо им раније нудили, сада су почеле да праве блокаду и да не дозвољавају да те информације допру до њихових читалаца. Политичари такође.

Пошто нису имали аргумената да изнете ставове оспоре настали су да их игноришу. Основно питање јесте: шта је била главна порука студије о цихаду и објављиваних интервјуа? Одговор на њега садржан је у закључној реченици последњег поглавља које гласи “Из свега реченог, може се закључити да идеје цихада нису нимало безазлене и да представљају најозбиљнију претњу Југосла-

46) Први текст у том смислу био је интервју у “Дуги” 3.маја 1986. на стр.38–40 под насловом “У име Алаха – ислам свети рат”. Уредник “Дуге” је тада био садашњи уредник “Данаса”, Грујица Спасовић, затим интервју НИН–у “Ислам: цихад или само рат” 10.1.1988. на стр.20–22. Тада је велики број садашње редакције недељника “Време” радио у НИН–у”.

47) Препород, исто, 1.2. 1990, стр.7.

48) Исто.

вији, било да долазе преко албанског сепаратизма... било преко деловања декларисаних фундаменталистичких група”⁴⁹⁾

За разлику од потискивања у Србији, новине и струка из БИХ су се обрушили на “цихад”, у томе су им се придружиле неке колеге из Хрватске и Словеније. Просто је немогуће набројати све натписе и полемике које су поводом тога пуниле странице штампе⁵⁰⁾. Једина озбиљна, и тада немерљива по значају, подршка истраживању цихада, дошла је од др Дарка Танасковића⁵¹⁾. Он је у рецензији за “Савремени цихад као рат” написао: “Мирољуб Јевтић је својим истраживањем овог феномена, дао пре свега у политиколошкој и социолошкој сфери, до данас код нас, најцеловитији и најконзистентнији научни допринос марксистички утемељеном проучавању... радикално политизованог ислама”⁵²⁾. Међутим кад су после тога уследиле критике из редова ИЗ и то посебно на скупу “Исламски фундаментализам – шта је то” и то баш од

Мустафе Церића,⁵³⁾ он је почео да мења своје ставове. Док је ИЗ ојачана процесом дезинтеграције Југославије почела отворено да наступа и да одбацује такијах, Танасковић је објављивао текстове који су сасвим противуречили ставовима ИЗ. ИЗ је отворено најављивала рат, а он је говорио да је огромна већина људи у њој за мир нпр.

Таквом политиком ИЗ је показала да су упозорења из “Савременог цихад била сасвим научно прихватљива и добронамерна. Посебно значајну анализу ИЗ дао је др Драган Новаковић који је у својој докторској дисертацији “Политичке последице деловања

49) Јевтић Мирољуб, Савремени цихад као рат, исто, 3. издање, стр. 335.

50) Погледати нпр. Тарик Хаверић, Прокрстова постеља домаћег марксизма, у “Културни радник”, Загреб, бр.3/1989; затим Реаговање поводом тога текста у истом часопису бр.5/1989; затим “Вјесник”, Загреб, текст Сенада Авдића, “Диктатура лажи”, објављен 23.9.1989; затим Тарик Хаверић, “Књига о Мирољубу”, у “Ослобођење”–недељни додаток, 19.11.1989. стр.17. Као посебно важан податак наводимо да је један од наших текстова, “Глобални интереси исламског фундаментализма према Балкану”, који је објавио у југословенској јавности, скоро непознати нишки часопис “Humanitas” бр.3–4/1991, десет година касније у сасвим позитивном контексту штампао словеначки часопис “2000 Dve tisoč” бр.135 и 136 за 2001, Љубљана. Тај се текст 1991. у Љубљани узимао као хушкачки.

51) За научни скуп “Културолошке основе несврстаности” урадили смо рад. Он је наишао на осуду људи из СМИП–а. Танасковић је тај рад штампао у онда познатом часопису “Марксистичка мисао” у бр.2/1986. и тиме му дао научни значај, самим тим ућуткао критичаре из СМИП–а.

52) Извод из рецензије штампан на корицама књиге.

53) Церић је “Понесен емоцијама којима излагање темперирао... на крају захвалио др Танасковићу на врло фино изложеном вазу (то значи проповед, пр. М.Ј.) о дијалогу, и позвао га да ово исто каже у Београду и Јевтићу”, цитирано према “Препород”, исто.

Исламске заједнице у Југославији у раздобљу од 1945–1991”, одбрањеној на ФПН у лето 2001. године. Најважнији податак који та књига даје јесте информација да је 2.11.1990. године, значи две године пре избијања рата у БИХ, Ферхат Шета бивши председник старешинства ИЗ за БИХ посетио ондашњег председника Комисије за вере Извршног већа Скупштине Србије Драгана Драгојловића. Шета је Драгојловићу пренео да је у Скопљу на једном скупу, чуо “да ће ако треба погинути милион Албанаца у циљу стварања републике Косово. Том приликом је такође истакнуто да Албанци поседују целокупно копнено наоружање, осим тенкова. Те сулуде идеје мирно је саслушао Ј. Селимоски (тада врховни поглавар ИЗ СФРЈ са титулом реис ул улеме. прим. М. Ј) уз оцену да треба што пре остварити конфедерацију између Косова и Албаније. Из свега тога се види да постоји велика подударност између планова албанске алтернативе и руководства ИЗ... Крајњи циљ Селимоског је да постане први реис велике исламске земље на Балкану истакао је Ф. Шета”⁵⁴). Та држава би требало да се преко Рашке области повеже са Босном⁵⁵) Овај податак смо имали у виду када смо рекли да наше анализе нису биле потребне властима СФРЈ и Србије, јер су их они добијали, како видимо из прве руке, од самих шефова ИЗ.

Ту изјаву коју је Шета, из само себи знаних разлога, дао високом државном функционеру је ИЗ без икаквог зазора почела да штампа у својим службеним документима и на тај начин издалека превазилази оно што смо ми говорили у “Џихаду...” и то са пуно обзира да не увредимо велику већину муслимана.

Тако се у уводнику “Препорода”, непотписано као став редакције, пише следеће: “Муслимански свијет све више постаје свјестан да му је будућност у поновном оживљавању власти утемељене у Алаховој Ријечи, а не у секуларизираним друштвено–политичким системима. Њихови противници такође су свјесни овог муслиманског зријења и отуда тако жестока конфронтација са свијетом ислама. Али ход навијешћен у нашем хадису, нико не може зауставити”⁵⁶). За разумевање претходног ваља рећи да је ха-

54) Драган Новаковић, исто, стр. 535. Погледати и Драган Новаковић, Исламска заједница у функцији остваривања албанских националних интереса, *Политикологија религије*, Година 1, бр. 1-2007. Доступно и на http://www.politicsandreligionjournal.com/PDF/broj1/Islamska_zajednica_u_funkciji_ostvarivanja_albanskih_nacionalnih_interesa.pdf (Доступно 29.1.09.)

55) Исто.

56) Навјешћење хилафета, у “Препород” 1.3. 1991, стр. 1. Хилафет је други назив за халифат, јединствену исламску државу. Значи она се наговештава и долази.

дис изрека Мухамедова. А ова овде поменута гласи: “Валаххи ова вјера ће наткрилити све што наткриљује ноћ и открива дан. Нема ниједне куће у коју Аллах неће унијети ислам”⁵⁷⁾. Јасна је то била порука старешнства ИЗ, годину дана пре избијања рата. Не само да муслимани морају срушити секуларни поредак у БИХ, већ морају чинити све да ислам уђе у сваку кућу свуда у свету, дакле цихадом уништити сваки други облик политичке организације. У складу са тим, оно што је претходно рекао Ферхат Шета, само је једна карика у исламском ланцу који мора да обухвати читав свет.

Ода тада па надаље у сваком, броју “Препорода”, “ГВИСА” и других публикација роје се текстови сличног карактера. У једном од њих се објављује интервју на две централне странице, са Абдулахом Омером Насифом, генералним секретаром “Рабите” или “Светске исламске лиге” најзначајније исламске међународне организације која парама помаже сваки исламски покрет у свету у циљу освајања света. Тај интервју је насловљен великим црвеним словима “ИСЛАМ КАО ЈЕДИНСТВО ВЈЕРЕ И ДРЖАВЕ”. А у тексту стоји: “Ислам у бити представља јединство вјере и државе. То је прво и најважније. Сви досадашњи друштвено–повијесни системи које је ислам развијао у своме крилу су попадали кад је пао хилафет кад је пала јединствена исламска државе. Прва дужност и задатак данашње уleme јесте да поврати и обнови ове исламске друштвене институције и системе међу самим муслиманима. А ти системи, та искуства и спознаје су корисни и за немуслимане. Садашњи друштвени системи који владају у свијету нису успостављени по Божијем закону”⁵⁸⁾. Може ли се јаснијим речима изразити оно што смо ми наговештавали у својим текстовима? Значи први задатак уleme тј. свештенства није да шири веру у Бога, већ да се боре за јединствену исламску државу која мора обухватити и немуслимане, значи и Србију и Хрватску и читав свет.

Чак и површно читање исламске штампе показивало је и показује да се све акције ИЗ крећу у томе правцу тј. у правцу рата за остваривање исламског политичког система. Зато је Драган Новаковић сасвим у праву кад каже да је ИЗ постала само секција Рабите⁵⁹⁾. На иницијативу Саудијске Арабије, која је главни финансијер Рабите, у Сарајеву је формирана “Конференција муслимана источне Европе”. А шта је њен циљ јасно се види из става госта из Ара-

57) Исто.

58) Препород, 15 август 1991. стр.12–13.

59) Новаковић... исто, стр.531.

бије који каже: “Ислам у Источној Европи и даље има чврсто коријење, због чега има све предиспозиције да уз Аллахову помоћ буде средиште политичке моћи и истовремено дифузни центар ислама преосталом дијелу Европе и Совјетског Савеза”⁶⁰⁾ Значи ислам на Балкану не треба да буде верски центар већ центар политичке моћи, и да се као политичка моћ тј. исламска држава, прелије по читавој Европи.

У исто време ИЗ је почела да проповеда цихад као средство за остваривање тога циља. У једном од текстова који директно третирају овај феномен се каже: “Терминолошки у ханефијском (нашем) мезбеху (верско–правној школи прим. М.Ј) цихад је позив у истинску вјеру и борба на том путу иметком и животом. За овакав став, подлога су ајети који гласе: Крећите у бој, били слаби или снажни, и борите се на Аллаховом путу залажући иметке своје и животе своје. То вам је да знате боље”⁶¹⁾. Молимо читаоце да обрате пажњу на овакво објашњење појма цихад и да га упореде са оним које је претходно, пре 18 година, дао Ђозо. Он тамо спомиње борбу али као средство одбране, а овде видимо нико не спомиње одбрану већ борбу, чији је циљ увођење у истинску веру. Затим се каже: “Цихад је у исламу врхунац његове узвишености. То је начин очувања исламских земаља и муслимана. Цихад је пут достојанства, племенитости и суверености и зато је прописан кроз сву прошлост до судњег дана”⁶²⁾. Значи, цихад увек и до краја трајања света. Никада не може да се одбаци овај вид борбе до коначне победе. У једном другом тексту се каже: “За хенефије цихад је борба против невјерника. Прво их треба позвати у истинску вјеру и ако не прихвате позив треба се борити против њих.”⁶³⁾

Посебно је значајно да сама ИЗ, овога пута, изричито каже оно што помаже да се схвати природа сваког рата који је ислам икада водио и води, па и онога који се водио у БиХ од 1992–1995. То изгледа овако: “У исламу рата, у европском поимању овог термина, уопште нема. У исламу постоји само цихад, борба и ангажман на Аллаховом путу... Цихад садржи у себи и елементе одбрамбеног рата... Међутим, цихад је и више од тога. Он је свјетска револуција која стално траје. Цихад, може се слободно константирати је највећа револуција коју је човјечанство запамтило... Цихадом се

60) Препород, 15.9.1991, стр. 13.

61) Изет Терзић, “Цихад”, у Препород, 1.10.1991, стр. 22., Сарајево

62) Исто.

63) Ефендира Азем, “Смисао и значај цихада”, “Препород”, 15.10.1991, стр. 15

остварује принцип робовања Аллаху–Универзалном господару, а отклања могућност робовања човјеку. Његова (је) превасходна задаћа успостава реда и мира на Земљи, ослобађање човјека, без обзира на вјеру, нацију или расу, од било какве тираније и насиља од стране другог човјека... и сваки онај ко се не ангажира да Аллахова ријеч доминира... тај већ заслужује Аллахову казну, сходно хадису Аллаховог посланика... Ниједан народ неће оставити цихад, а да му Аллах не пошаље казну⁶⁴⁾. Шта се све може закључити из овога реченог? Најпре да је тврдити да је у Босни вођен икакав други рат осим цихада, с исламске тачке, сулудо. Јер муслимани не би никада учествовали у рату који није цихад, зато што им је сваки други рат забрањен. Друго да није вођен никакав одбрамбени рат од стране СДА јер ислам никад не може да се ограничи на одбрану, јер је његов циљ да уништи и Њујорк, а камоли да остави на миру Београд. Јер ако остави тј. напусти цихад чекају га паклене муке.

У исто време фаворизовани су на страницама исламских новина најфанатичнији представници исламских покрета који су позивали на крв и убијање исто као и на терористичке акте. Тако нпр. лидера Хезболаха чији је интервју насловљен са “Муслиман који иде у рат жуди за мученичком смрћу”⁶⁵⁾.

Да би све то добило круну текстом у Органу Председништва удружења Илмије у БиХ, а то је скупштина свих исламских свештеника. Тамо је без икакве заграде у њиховом годишњаку, где се текстови пажљиво бирају годину дана и у садржај уврштају само капиталне и вечите ствари, уврштен и текст који је написан још 1939. године. Значи ИЗ је чекала више од 50 година да објави тај чланак. Како је то датирано са 1992. годином ваља рећи да како се ради о календару да је објављен већ крајем 1991. године, што је веома важно. Јер је то пре почетка рата у БиХ и показује ко је од почетка био опредељен за агресивни рат. У том тексту стоји: “Ислам тежи да уништи све државе и владе било гдје на лицу земље који су супротстављене идеологији и програму ислама, без обзира на државу или нацију која је на власти. Ислам тражи Земљу – не само њен дио, него цијелу планету”⁶⁶⁾. Према томе, ислам као религија, ислам уопште, а не нека мала фанатизована и лудилом обузета група жели да уништи све државе на свету. Није то рекао неки Ахмед Ахмедовић, већ један од врховних исламских ауторитета на најчи-

64) Шефик Курдић, “Цихад у хадисима Аллаховог посланика”, “Препород”, 15.10.1991.

65) Препород, 1. 11. 1991, стр. 18

66) Таквим 1992, стр. 68, Сарајево

стијем “босанском језику” који Срби савршено разумеју, па зашто им не бисмо веровали, кад они то сами извикују у време мира кад их нико не дира? Чини нам се да ово довољно јасно показује колико смо били у праву када смо раније рекли да смо били без разлога обазриви када смо упозоравали на цихад.

То што су у теоретској делатности изразили без двојбе чланови ИЗ су реализовали у пракси. Они су са Изетбеговићем иницирали стварање СДА. Они су учествовали у формирању ове странке. Они су благословили њен ратнохушкачки програм и припремали и изазвали цихад. Јер је то, како смо видели, неодвојиви део ислама и “врхунац његове узвишености”. О томе сведочи сам Адил Зулфикарпашић, бивши потпредседник те странке. Он каже: “Кад смо дошли у Нови Пазар, дочекала нас је огромна маса свијета, власти су се држале коректно, милиција такође... У самом граду су се, кад смо дошли, полицајци повукли са улица – свугдје су били само стражари СДА, са знаковима, показивали куда се скреће... Збор је рађен на један профашистички начин”⁶⁷). То говори потпредседник СДА. Он вели да је власт све учинила да се формирање странке, тачније митинг у Новом Пазару, пре избијања рата одржи мирно, а муслимани–чланови СДА су га организовали на профашистички начин. Затим Зулфикарпашић вели: “...кад сам ишао у Рожаје... Ту ми приђе Угљанин и замоли да се одвојимо: испричао ми је како је он организирао набавку оружја из Загреба, да ће доћи два–три камиона... те да има стотину авијатичара Санцаклија у Турској који чекају прилику да бомбардују Србију”⁶⁸). Све то је пре избијања рата и најсигурнији доказ ко се за њега припремао. А како би и друкчије, кад је цихад како смо видели обавеза која не може престати све док и једна немуслиманска држава постоји.

На међународном плану ИЗ је све преузела да се преко исламског света, најпре преко поменуте Рабите и Организације исламске конференције – ОИК, делује на разбијању СФРЈ. На састанку Међународног савета за џамије одржаног у Меки и Саудијској Арабији од 1–5 фебруара 1992, опет пре избијања рата у БИХ, реис ул улема поменути Јакуп Селимоски затражио је а Међ. савет за џамије прихватио да се преко Рабите и ОИК, која је владина организација и чије чланице су и чланице ОУН, делује на Ист Риверу да се остваре следећи циљеви: 1. Да се призна самосталност БИХ.

67) Милован Ђилас и Надежда Гаће, Бошњак Адил Зулфикарпашић, издање Бошњачки институт Цирих и Накладни завод Глобус, Загреб 1994, стр. 162

68) Исто, стр. 166.

2. Да Албанци на Косову добију своју самосталну политичку заједницу. 3. Признање аутономије Санцака. 4. Заједнички суверенитет Албанаца и осталих муслимана са Македонцима у Македонији⁶⁹). Три од ова четири циља су остварени, а четврти треба да се у будућности реализује⁷⁰). Када је коначно избио рат ИЗ га је својом фетвом (верско–правном одлуком) прогласила цихадом. У тој фетви стоји: “Хисторија по ко зна који пут упозорава муслимане на куранску истину давно изречену: или ћете слиједити Божји пут па живјети на начин достојан ваше мисије и под директном Аллаховом заштитом, или ћете кренути другим путевима... па ћете се сучити са белајима и понижењима сваке врсте... у борбу крените с чистом намјером и с пуним поуздањем у Аллаха–ако преживите бићете газије (хероји цихада, прим. М. Ј.), ако погинете бићете шехиди (мученици пали за ислам, прим. М. Ј.)... приликом вашег напада на непријатеља, или сукоба са њим, изговарајте текбире (Алаху екбер), по могућности уза се носите Куран. Након свега овога, муслиман мора знати да се бори на страни правде и на Божијем путу. Таквима је помоћ Божија загарантирана. Онога на чијој је страни Аллах нико не може побиједити. Њему припада и овај и онај свијет”⁷¹).

Чини нам се да су све ово докази да је свака особа, која је познавала ову доктрину, била дужна да је гласно саопштава свим заинтересованим лицима. Али, како смо раније рекли, неки су се понашали другачије. Поменути др Танасковић је у периоду пред рат, када су објављивани сви ови подаци од стране самих муслимана, давао нетачне информације. Нпр. 1990. године када су представници ИЗ донели већ неколико резолуција у којима су борбу шиптарских сецесиониста прогласили за своју, Танасковић је рекао: “Дају ли нам чињенице, ако их свестрано и објективно одмеримо, право да југословенство наших муслимана прогласимо за неку врсту кетмана, из којег они сада, проценивши да је куцнуо час, излазе отворено и ступају у Борбу на Алаховом путу, и то опет на Косову? потписник ових редова убеђен је да не и такво своје убеђење

69) Препород, 15.2. 1992, стр. 10

70) Тако се у резолуцијама ОИК Санцак проглашава независном државом. Како већина тих земаља са Србијом одржава дипломатске односе то представља директан удар на територијални интегритет због кога би требало протестовати код амбасадора. погледати нпр. IRCICA, Bulletin d’information, Истанбул бр. 49/1999, стр.4 где стоји извештај са 26 конференције министара ин. послова ОИК. “ Као гости позване су следеће земље: Република Хрватска... и Санцак».

71) Препород, 15.4.1992, стр.8

је сваком погодном приликом истицао”...⁷²⁾. Или више од годину и по дана касније, када је рат у Хрватској беснео свом снагом. Када хеликоптери носе мртве и рањене са Вуковара. Када Алија Изетбеговић јесте већ дуго на власти. Када има оружану силу од више десетина хиљада људи. Само три месеца пре убијања српског свата на Башчаршији и гажења српске заставе и после меморандума на коме су муслимани и Хрвати јасно рекли да желе суверену БиХ⁷³⁾. Танасковић говорећи о томе, после питања из кога се види да новинар ништа друго не може да закључи него да Изетбеговић жели да од из Југославије вели: “Из Изетбеговићевог понашања и ставова политике за коју се залаже, не би требало праволинијски закључивати да је он против Југославије. Он је, заправо, извесно за Југославију.”⁷⁴⁾ Новинарка га даље пита: “Назире ли се у позадини Меморандума и идеја о исламској републици на тлу Југославије, односно БиХ”. Он одговара: “Идеја о Исламској републици на тлу Југославије може бити негде у дубокој позадини политичког настојања круга људи у СДА и у Исламској заједници. Међутим, ту идеју не би требало исувише експлоатисати у објашњавању тренутне ситуације... То може бити корак ка исламској републици, али мислим да је на Балкану тај пут толико дуг да у овом тренутку поглед и не треба упирати у те магловите и по свему судећи утопијске даљине”⁷⁵⁾. Ако Танасковић овде изричито тврди да је Изетбеговић за Југославију и то “извесно”, онда значи да он није за исламско-фундаменталистичке идеје, јер идеја исламског фундаментализма обавезно подразумева укидање свих посебних држава у име јединствене исламске. Уосталом, то смо више пута до сада цитирали. У

72) Наша тема: ислам и Косово–Радикали против Југославије, НИН 8.4.1990, стр.10–14, у питању је ауторски текст Дарка Танасковића.

73) Препород 15.10.1991, стр.1 објављује се текст Меморандума СДА и ХДЗ у ставу 6 стоји: “Полазећи од права скупштинске већине да одлучује о судбини републике као целине, ова Скупштина истовремено признаје право скупштинској мањини да захтијева и остварује сваки легитимни интерес – етнички, културни, економски и социјални – уз увјет да се исти остварује без примјене силе и на легалан и демократски начин “. Тако се Срби претварају у мањину и даје им се могућност да као пси лају у каравану који их затворене у кавезу води у правцу који не желе. О томе колико је тиме прекршен Устав СР БиХ говори један од твораца СДА Халид Чаушевић, син реис ул улеме Џемалудина, последњег реиса који је овлашћење да ту функцију врши добио од халифа и османског султана из Цариграда. Он вели: “Немојте заборавити шта је узрок овог рата: проглашење независне БиХ од стране два народа, Хрвата и Муслимана. Стоји чињеница да члан 2 ондашњег устава изричито каже: БиХ је заједница три народа – Муслимана, Срба и Хрвата. Заједница се не може растурити на тај начин што ће само Хрвати и Муслимани изаћи из ње”. Цитирано према ДАНИ, независни БиХ магазин, 24. 11. 1997, стр.9, Сарајево.

74) Далеко је цамахирија – Интервју Дарка Танасковића НИН 25. 10. 1991, стр. 18

75) Исто

својој “Исламској декларацији” Изетбеговић вели: “Нема мира ни коезистенције између исламске вјере и неисламских друштвених и политичких институција”⁷⁶). А ако Изетбеговић није фундаменталиста и није за исламску републику већ за Југославију, можемо се питати ко је онда уопште у том кругу из СДА и ИЗ које Танасковић помиње, и да ли они уопште ишта представљају у СДА и треба ли их онда и помињати? Уосталом, Танасковић то показује кад спомиње утопијске даљине.

Као последица ове два става следи и трећи. Новинарка га пита: “Имајући у виду не само Меморандум (о независности БиХ, прим. М.Ј) него и политику која се у БиХ води као и медијске кампање, могло би се поставити и питање – како то да Срби и Муслимани већ нису заратили”, а Танасковић одговара: “И поред свих настргаја на интегритет Муслимана и њихов однос према свету, као позитивна константа траје жеља да се живи мирно и чињеница да већина не види свој интерес у било каквом драстичном сукобљавању с комшијама”⁷⁷).

Ради се о октобру 1991, значи пре рата, а Танасковић вели да се на Муслимане насрће. Они желе да живе мирно, а комшије – Срби их нападају. Зар то није довољан доказ да се он, на основу ових чињеница, позове од стране Хашког трибунала да детаљније објасни како су то Срби још пре избијања рата насртали на муслимане и њихов однос према свету и да се тако да допринос ставу да су Срби давно пре рата организовали оно што ће резултирати “етничким чишћењем и покољима у име Велике Србије”.

Али за разлику од овога текста објављеног у НИН који већ тада има озбиљан и висок рејтинг у САД и Западној Европи, др Танасковић, три године касније објављује нови интервју где говори о цихаду и при томе не треба заборавити да се то дешава у време најкрвавијих борби у БиХ. Новинар га пита: “Ви сте један од оних који тврде да босански муслимани воде свети рат–цихад у Босни и Херцеговини. Које вам чињенице дају за право?” Он одговара: “То јавно тврде они који званично говоре у име босанскохерцеговачких муслимана. Зашто им не бисмо веровали? Они своје борце називају муџахединима (moudjahid), а погинуле шехидима (shahid) мученицима на Алаховом путу. Зашто би то чинили, ако рат који

76) Овде цитирамо према Мирољуб Јевтић, Од Исламске декларације до верског рата у БиХ, Прљавор, 1995, Графомотајница, стр. 216. Интегрални текст Исламске декларације је штампан као додаток уз нашу монографију

77) Далеко је цамахирија... исто

воде не сматрају цихадом (dijihad) против неверника. Извештаји из многих независних извора тврде да муслимански ратници у Босни и Херцеговини јуришају уз познати поклич Аллаху акбар... Министар културе у Влади Федерације Босне и Херцеговине, извршни исламски теолог др Енес Карић, фебруара 1993. године такође у листу "Љилан" објавио је текст недвосмисленог наслова "Цихад је име наше борбе". Реис-ул улема (rais-ul-ulama) врховни поглавар босанскохерцеговачких муслимана изјавио је крајем марта 1994. године да после малог цихада који се води оружјем предстоји велики цихад самосавладавања и самоизграђивања. Читав исламски свет подржава борбу муслимана у Босни и Херцеговини као цихад. Чак је и умерени марокански краљ Хасан II изјавио да се дивио Бошњацима, синовима великог цихада"⁷⁸⁾ Основно питање које се може поставити јесте: Ако он сада верује БИХ муслиманима да воде цихад, јер сами свој рат тако зову, зашто им др Танасковић није веровао 1991. године када су то исто говорили у својој, овде цитираној штампи?

Иако је циљ цихада, како смо рекли, јединствена исламска држава без нације где влада наднационално муслиманско братство и самим тим сваки захтев муслимана за националним самоодређењем јесте антиисламски,⁷⁹⁾ муслимани из Рашке области траже да им се призна статус бошњачке националне мањине. А у још израженијој варијанти они настоје да, некада статус Муслимана као конститутивног југословенског народа, сада задрже само да се преименују у Бошњаке, са циљем да би на основу конститутивности тражили право на отцепљење и уједињење са БИХ. То је азбука ислама и свако ко о исламу ишта зна схвата да је захтев муслимана из Рашке области, подржан ИЗ-ом тога региона само у функцији исламских циљева, који са нацијом немају никакве везе. Према томе нико, ко то зна, не може се сложити са захтевом за додељивањем статуса бошњачке нације муслиманима у Рашкој. Упркос томе др Танасковић се о томе изјашњава на следећи начин «Др Дарко Танасковић сматра да су Муслимани, прихвативши ново национално име, за-

78) Дарко Танасковић, Панисламизам је неоспорно жив, у Хришћанска мисао бр. 7-9/1994, Београд, стр.27

79) О томе у "Препород" 1.2 1992, стр.10 стоји "да је спас нашег народа само у бошњаштву, а не у муслиманству (као нацији прим.М.Ј.) које су нам диндушмани (непријатељи вере, прим. М.Ј.) измислили и подметнули као кукавичије јаје у нади, ако не и увјерењу, да ћемо се кроз њега компромитирати и сами себи затворити врата Европе". Како видимо било би невероватно да се ИЗ залаже за концепт који је антиисламски, али она зна да је то само тактички корак. Тако да га у овом тренутку препоручује као најефикаснији пут цихада.

право довршили процесе конституисања једне југословенске нације. Он не види ништа необично у томе, само мисли да је код њих тај процес дуже трајао»⁸⁰⁾. Ако се подсетимо заседања Светског савета за џамије у Меки где је предвиђено давање политичке аутономије Рашкој и објашњења Ферхата Шете јасно нам је, ваљда, куда то води. Или на питање да ли због свега, што се десило после рата 1999. године и Кумановског споразума, прети опасност од успостављања преткумановске Србије, значи од опасности да изгубимо Космет и Рашку област, он одговара: «Мислим да не... много тога зависи од спремности да се прихвати одређена нужна мера релативизирања класичне концепције државног и националног суверенитета...»⁸¹⁾. Све то чини нам се, опет упоређено са одлукама скупа у Меки, јасно показује о чему се ради. Поготову ако подсетимо још једном да је истакнути муслимански интелектуалац Неркез Смаилагић дефинишући џихад рекао «... свети рат. Ширење ислама путем оружја вјерска је дужност муслимана у опћем смислу»⁸²⁾. Значи муслиман Смаилагић редукује џихад искључиво на свети рат и каже да је то обавеза да се ислам шири путем оружја, значи и у Нови Сад и Суботицу и Беч, а др Танасковић који је рецензент те књиге, вели да акције давања Космета под суверенитет Албанцима не представља свођење Србије на преткумановске границе и то како нас Смаилагић обавештава само у првој фази док ће следећа бити Београд. О томе како треба исламизовати читаву Србију веома детаљно је говорио смењени муфтија ИЗ за Београд Хамдија Јусфспахић⁸³⁾. Али свеједно када је 1992. године избио рат ИЗ будући свесна да има подршку САД наставља са двоструком причом. Са једне стране организује исламску идеолошку државу у БИХ, легитимише рат који се води као џихад, а са друге стране прича о агресији и угрожености од вечитих претњи Србије која је и 1389. године “напапа” Османлије. То наилази на потпуну подршку дела медија у СРЈ. Тако недељник «Време» објављује: «Караџић није кренуо у рат из осећаја угрожености и страха од унитарне исламске државе, него зато што је добио оружје ЈНА да би спровео београдски пројект Велике Србије»⁸⁴⁾. Када их четири године касније оповргава, човек

80) Глас јавности, 11. 2. 2001, стр.11.

81) Исто, 8. 7. 2001, стр. 7.

82) Смаилагић Неркез, Лексикон ислама, Свјетлост, Сарајево, 1990, стр. 160.

83) “Ми у Београду градиме медресу, са именом Гази Хусрефбега, који је 1521. године са војском ушао у Београд и тамо донио ислам. Ислам напредује и у Београду и у Србији”, цитирано према “Препороду”, 1.8. 2000, стр.24. План о исламизацији Србије он је објавио још давно, Хамдија Јусуфспахић, “Источна дијаспора”, ГВИС бр. 3/1979.

84) Стојан Церовић, “Нови светски неред”, у Време 9.11.1992, стр.12.

који је био креатор те тезе амерички амбасадор у Београду Ворен Зимерман, они о томе ћуте. Новинар пита Зимермана: «Испада да су у праву на Палама кад тврде – имајући у виду и све остало – да Изетбеговић покушава да створи исламску државу у срцу Европе?... Тачно»⁸⁵⁾, одговара Зимерман. Осим тога ова новина и многе друге су стално онемогућавале да истина о цихаду продре. Између осталог нападали су и аутора овога текста – Објавили су на две пуне стране напад насловљен са «Цихад Мирољуба Јевтића» и јасно у наслову ставили да је у питању полемика⁸⁶⁾. Значи изазвали су нас на писмен двобој. Када смо им ми послали одговор, они су једноставно одбили да га објаве.

За разлику од тога грађански оријентисане новине из муслиманског Сарајева, значи идеолошки истомишљеници «Времена» су објављивали море текстова у којима су десет пута оштрије, од било кога из Београда или са Пала жигосали цихад који се у Босни водио, баш тако жигосали, то је једини прави израз! О цихадском карактеру рата су како смо говорили писали и државни медији под контролом СДА и ИЗ, али нормално они са другачијим порукама.

Као пример за ове друге навешћемо велики извештај о борбама 3. корпуса армије БИХ где у антрфилеу новинар вели: «Просто је немогуће обићи и описати просторе које ослобађају муцахиди Седме муслиманске славне бригаде којој и овом приликом упућујем најсрдачније честитке и желим нове и веће успехе» рекао им је командант 3. корпуса бригадир Сакиб Махмуљин⁸⁷⁾. Значи командант највише оружане формације у структури армије БИХ, своје војнике назива муцахидима, значи нису то Чечени, Арапи, Турци већ његови босански муслимани. Седма бригада није бригада БИХ већ «славна муслиманска бригада» итд.

Такве акције су довеле до потпуне исламизације БИХ после рата и Дејтона. Осим формално секуларне структуре читаво друштво се претворило у исламску заједницу где је дискриминација немуслимана и жена, али и секуларизованих «Бошњака» постала правило. Изненађена оним што се у БИХ дешава једна муслиманка која је отишла у избеглиштво пише: «Као Босанка и Бошњакиња... читам све што се из БИХ штампе може набавити... И читајући сазнајем о својим Бошњацима и о својој Босни... много што живе-

85) Слободан Павловић, «СРЈ неће просперирати са Милошевићем», у «Наша борба» 2..X 1996, стр.6.

86) «Цихад Мирољуба Јевтића», у Време 21.12. 1992, стр.38–39

87) Љиљан, Сарајево, 16.11.1994, стр.11.

ћи тамо нисам знала... је ли могуће да сам била слијепа до очију или је можда господин Латић покупио сву нашу бошњачку памет па је свих ових ратних и поратних година просипа у име нас... Поред толико паметних и толерантних Бошњака ко њему даде толико власти да изиграва идеолога цијелог једног народа кад осим самохвалисања да је истински муслиман и Бошњак, не виђесмо у њему ништа што такве тврдње доказује. Напротив, никада толико крутости, нетолерантности, ограничености и ускогрудости не видјех ни код једног Бошњака са којим проживјех свој вијек»⁸⁸⁾. Да појаснимо, радило се о реакцији на полемику коју је Џемалудин Латић водио са новинаром Берићем. Али да би ствари биле јасне, ваља рећи да је Латић човек који је са Изетбеговићем 1983. године осуђен у процесу исламским екстремистима, и да је у моменту те полемике био: члан Извршног одбора СДА, тада владајуће партије, човек који на тајним гласањима за тај одбор добија највише гласова⁸⁹⁾. Али он је што веома важно и један од уредника «Препорода» значи исламских информативних новина и органа ИЗ и асистент за предмет «тефсир», а то је наука о тумачењу Курана на Исламском теолошком факултету у Сарајеву. Према томе то што он вели јесте ислам, и негирати му то право било исто као рећи патријарху Павлу: «ћути шта ти знаш о православљу, ја сам већи православца од тебе». Према томе то што та госпођа није знала шта је суштина ислама, то је њен проблем, али је Латић постао проблем свих. А шта је он говорио види се из једне друге полемике која се водила између њега и Србина, Марка Вешовића, где му Латић вели: «Наравно ја сам пјесник своје културе, не разумијем какав бих могао другачији бити, и Вешовић о тој поезији нема што рећи. Онај ко базди ракијом, крметином и бијелим луком нема способности читати поезију насталу из хумуса исламске културе»⁹⁰⁾ И то је доминантна политика која се води у БИХ после победе чији је резултат Дејтон.

Покушавајући да нађу излаз из те ситуације, за време социјализма секуларизовани муслимани, настоје да пронађу неку модернизовану верзију ислама. У то име новинар је разговарао са арапским добровољцима тзв. муцахединима и питао их: «Може ли се бити муслиман на босански начин где већина жена није покривена, а мушкарци не одлазе редовно на намазе», одговор је био следе-

88) Сарајевски Свијет, 19. 11. 1997, стр. 59.

89) Дани, исто, стр.39.

90) Исто, стр. 41.

ћи: «Куран је један. Прописи су јасни. Ко жели да припада исламу мора да прихвата начела ислама. Зна се шта је дозвољено и зна се шта је забрањено. Ја не могу судити да ли је неко вјерник или не-вјерник. Не могу нити имам право, јер Алах зна шта је у срцима. Али ко жели да припада исламу мора се држати Курана. Значи ако је Алах ц. ш наредио женама да се покрију оне се морају покрити... Ислам је једна вјера нема десет вјера. Куран је једна књига нема десет књига»⁹¹⁾. Ту је суштина нико, нико осим бога не зна ко искрено верује, али се зато може проверити да ли неко припада заједници или не. Онај ко жели да припада мора извршавати обавезе. А цихад је једна од најважнијих. Зато веровати да неко може бити муслиман и прихватити суверенитет и лојалност било којој држави која није исламска, значи не познавати ништа од онога што је суштина исламског учења и то нам потврђује цитирани «Таквим» орган удружења илмије. Тамо стоји: «Ниједна партија која вјерује у вредност и исправност своје идеологије не може досљедно живјети... под владавином система који се разликује од њеног система... Исто тако немогуће је за муслимана да успије у спровођењу исламског система живота под владавином неисламског система власти... Стога, особа или група је потакнута унутарњим захтјевима њихове вјере да се боре да збаце супротстављене идеологије и да успоставе владавину која ће слиједити програм и политику њихове вјере»⁹²⁾.

Вашингтон је све то занемаривао. Чак је подржавао људе који су помагали Ал Каеди. Многи функционери америчке администрације су били у тој причи. Између осталих Норман Цигар. Војно–политички аналитичар у Пентагону, професор на Студијама за националну безбедност на морнаричкој ратној школи у Квантику. Анализе му је плаћала вахабитска Саудијска Арабија. Ислам је представљао онако како се свиђа «Рабити», а то је мржња према Вашингтону⁹³⁾. Бројни су били и други, чији рад је описао Жан–Пјер Перонсел–Игоз. На универзитетима САД радили су слично Цигару. Између осталих. Паул Мојзес са «Роузмонт» колеџа у Пенсилванији⁹⁴⁾, или Мајкл Селс са Хејверфорд колеџа такође у Пенсилванији, професор упоредних религија.

91) Исто, 16.2. 1998, стр. 19–20.

92) Таквим, исто, стр. 75.

93) Видети нпр. Norman Cigar, Serbia's Orientalists and Islam, u Islamic Quarterly, Лондон вол.28 бр.3/1994.

94) Мојзес је од нас наручио текст The Role of the Islamic Religious Community in the War in Former Yugoslavia. Мада је рекао да је све у тексту тачно, одбио је да га објави. Текст

Наведени аналитичари су у колективу са већином америчких стручњака за ислам стварали погрешну слику о цихаду и цихадском покрету ⁹⁵⁾. Такав покрет је и Ал Каеда. Базирајући се на раду поменутих аналитичара Обавештајна заједница САД је стравично омашила. Оне које је требало да шаље у затвор је помагала и упућивала да се боре против Срба у Босни и на Космету, Руса у Авганистану итд. Патрик Барио, француски припадник УНПРО-ФОР у Босни, на суђењу Слободану Милошевићу је обелоданио невероватан пропуст ЦИА. Барио је казао да је лично Мухамед Ата⁹⁶⁾, претпостављени шеф 11.9.2001., био у Босни. Барио цитира и назив насеља Бакотићи где је Атино присуство забележено. Стављање Ате у затвор у том тренутку би можда спречило 11.9 ⁹⁷⁾. Те информације Барио је добио од босанске обавештајне службе, а њу је ваљда контролисала ЦИА. Завршни извештај конгресне комисије САД, која је истраживала 11.9, говори о тројници агента-тора од 11.9 који су проузроковали погибију више хиљада људи. Извештај говори о њима као о борцима у Босни против Срба од 1992-1995. Зову се: Ал Хазми, Ал Мидхар и Халид шеик Мохамед⁹⁸⁾.

Косметска ситуација је иста. Истицање да се невини Албанци само бране од „српског фашизма“, а то су поменути професори ширили а ЦИА прихватала, или им је обрнуто ЦИА и налагала да тако говоре, суштински је подржавала покрет који је за САД опаснији од Хитлера. Захваљујући томе исламски екстремисти су уз америчку и британску помоћ дошли на КИМ. Обучили су се ратним вештинама. Инструктори су им били амерички и британски специјалци. Данас опремљени тим способностима ликвидариу оне који су их учили у Ираку и Авганистану. Међу, од Американац обученим терористима је и човек, који кађе да је на Јућној српској покрајини дошао јер се то уклапало у политику Светске организације. Данс је у у америчком затвору у Гвантанаму. Американцима је пао у у руке као Талибан. Повезаност са ОУН му служи да се брани од америчких оптужби. У питању је Аустралијанац

је штампан у Serbian Literary Magazine br.1-2 за 1998, Београд. Осим тога објављен је и на сајту www.serbianna.com, под називом : The Roots of Al Qaeda in Bosnia

95) Погледати погрешкама америчких аналитичара „Jevtic Miroljub, The West Must Learn Islam, www.serbianna.com, архива Мирољуба Јевтића

96) О Мухамеду Ати погледати: The Network of Terrorism, исто, стр.14

97) Цитирано према „Политика, Београд“, 13.1.2005; Видети исто: Demetz Jean Michel, Islamistes: La chasse aux terrorists, u L'Express, Pariz, 01.11.2001

98) Jirgen Elzeser, немачки новинар у НИН, Београд, у тексту: „Свет. босански ђаци“, 4.11.2004

Дејвид Хикс, преобраћеник на ислам и сада се зове име Мохамед Давуд, а према неким подацима и Мохамед ал Аустралија⁹⁹). Немачка обавештајна служба БНД је означила као организатора прогона Срба 17.3.2004 Самедина Џезаирија, званог хоца, свога сарадника. Према самој БНД Џезаири је повезан са Ал Каедом. Даљне анализе доказују да га је опкољеног Македонцима спасила америчка војска. Џезаири је најкарактеристичнији представник „Беле Ал Каеде“¹⁰⁰). Деловање Ал Каеде у Албанији познато ЦИА још пре напада на Србију 1999 године. У Албанији је боравио Бин Ладенов муџахедин француски држављанин Шеик Клод Бен Абдел Кадер. У присуству ЦИА Кадер је организовао Албанце за цихад против Срба на Космету. НАТО није имао бољу пешадију 1999. од њих. Кадер убио албанског преводиоца и морао је бити ухапшен. У току суђења Тирани 1998. признао је, да је ту, да створи организацију Ал Каеде и да то ни за кога није тајна¹⁰¹). Поред свих тих чињеница САД су муџахедине Осаме Бин Ладена на КИМ стално помагале. Истакнутији међу њима је Џезаири бивши председник владе КИМ Рамуш Харадинај. Харадинај је био претпостављени Џезаирију, који му је служио као веза са Бин Ладеном.

Све то је организовано под директном контролом Енглеске и Америке. То је потврдио бивши министар Тонија Блера, садашњи народни посланик у британском парламенту, Мајкл Мичер. По његовим изјавама лично је Клинтонова влада и британска обавештајна служба одашила енглеске исламске екстремисте припаднике организације “Ал Мухацирун“ да воде цихад на КИМ против Срба¹⁰²)

ЦИА је у току тих акција показала невероватну неспособност. За време рата на Рогу Африке у Сомалији против генерала Аидида, , послали су као свог маринца Аидидовог сина. А уопште нису знали да је он Аидидов син . Тај их је војник, нормално издао, и

99) Погледати о томе интервју оца Дејвид Хикса www.fairgofordavid.org/htmlfiles/documents.htm, погледати исто и: www.quibla.net

100) Погледати о томе нпр. Die prese, Беч, 20.11.2004, затим погледати НИН. 25.11.2004, Београд где стоји”Био је борац у Чеченији, обучавао се у Авганистану и деловао као команданат муџахединске 112 бригаде која је у лето 2001. оперисала на подручју Тетова. У августу те године 80 припадника 3/502 батаљона америчких падобранаца су га евакуисали из Арачинова-заједно са албанским екстремистима и 17 инструктора америчке приватне војне фирме МПРИ која је обучавала албанске паравојне формације“. О „Белој Ал Каеди“ погледати архиву Миролуба Јевтића на www.serbianna.com

101) Цитирано према Alain Chevalerias, **La guerre infernale, la montage Ben Laden et ses consequences**, edition du Rocher, Paris, 2001, стр. 159

102) Michael Meacher, Britan now faces its own blowback, The Guardian, September 10 2005, Лондон

прешао на страну оца, а онда са осталим Сомалијцима убијао и улицама Могадиша теглио своје бивше саборце – америчке маринце. Војничко искуство стечено у САД искористио је, када је постао наследник оца, да припрема терористе за акције против војске чији је војник био¹⁰³). Све то није променило став Вашингтона према Ал Каеди и у БИХ и на КИМ. Американци мисле та ће моћи да их искористе за себе. Резултат је да су Албанци почели да постају главна узданица Бин Ладена у Европи. Али су поред тога постали фактор и на централним исламским просторима. У Сирији је притворен Илир Халили, због сумње да је члан терористичке исламске организације “Тевхид вал Џихад” “што значи “Боже је јединство и џихад”. Оптужен је да је био преносилац новца за базе Бина Ладена у арапском свету. Он је светле пути и тако као представник „Беле Ал Каеде“ може лакше да прође полицијске контроле¹⁰⁴).

Американцима изгледа није јасно да они не могу да нађу довољно људи који су спремни да жртвују живот за идеју. Насупрот томе Ал Каеда такве броји на стотине хиљада. Маса их је већ етаблирана у САД. И већ на територији САД регрутују добровољце за џихад на КИМ¹⁰⁵).

Коришћење тероризма за остваривање политичких циљева без стварне анализе и дефинисања проблема довео је до страшних последица. Такав је и 11.9. Пре свега САД а затим и њихови савезници су терористима проглашавали невине а терористе скривали. Случај распада преходне Југославије је посебно пластичан доказ у томе смислу. Како су медији коришћени у ту сврху веома детаљно показује Зоран Јевтовић. Он вели “Публикујући терористичке акције медији постају важна полуга у пропаганди њихових политичко-религијских идеја, па се може констатовати све већа рањивост глобалне заједнице. Тероризам увек има свој циљ, било да је реч о идеолошким конфронтацијама, етничким или верским разликама, до конкретног деловања у дестабилизацији неке државе. Треба јасно истаћи да он нема идеолошку подлогу, али у себи садржи елементе идеолошког и верског опредељивања! Отуда потреба

103) Цитирано преам “The New York Times-ALMANAC 2004, edited by John W Wright, стр.663

104) Цитирано према, Pranga ne Damask shqiptarit te dyshuar te Al Kaedes, <http://www.peshkupauje.com/archive/002390.html> ; <http://www.balkansecurity.com/news/index.php?l=fr&idt=140543&q=politika&enddate=2006-03-15&login=&passwd=15.3.2006>

105) ASSOCIATED PRESS 17.9.2004 је објавио у 1.23 после подне(скинуто са интернета) да је Федерални суд у Мајамију подигао оптужницу против Адхана Амина Хасуна зато што је регрутовао људе на територији САД за џихад у *Авганистану*, Сомалији, Чеченији и на Космету

убеђивања обичних људи да се баш они боре за правду, једнакост и поштење, поистовећујући своје циљеве са потребама народа или религије. То је најбољи и најбржи начин придобијања армије нових симпатизера, чиме се дугорочно обезбеђује регрутовање нових припадника. На пример, након објављивања спорних и увредљивих карикатура пророка Мохамеда у данским, али и неким другим европским листовима, дошло је до свеколиког и оштрог гнева муслиманских верника широм планете, који су у новинарском чину видели жестоку увреду која се не сме отрпети! С друге стране, противници ислама су овакво реаговање доживели као још једну потврду верског фундаментализма који је опасан, неприродан и фаталистички. Свеопшта политизација религије само је погодовала даљем ескалирању конфликтне парадигме, па уместо додира култура добијамо обресе судара који религије тумаче као циљ живота! Тероризам се зато све више представља платформом сиромашних и обесправљених, чиме се поред симпатија освајају и новчаници богатих спонзора, који немају храбрости да лично учествују у борби, али обезбеђивањем логистичке подршке постају важни шрафови у функционисању смртоносне машинерије. Комбинација религије, економије и људских права чини тријаду новог организовања, које потпомогнуто медијски синхронизованом подршком свет воде глобалном сукобу цивилизација!"¹⁰⁶⁾

Нити САД нити остали западани савезници нису обрађали пањну на ова упозорења. Запад је упорно форсирао и форсира причу о о свим религијама као идентичним. Па чак иде толико далеко да подучава муслимане исламу. Види се то из овог текста када цитирамо Стејт департамент који брани ислам од Осаме Бин Ладена. Колико је то логично није тешко закључити.

А резултате видимо.

106) Зоран Јевтовић, Масмедијски преображај тероризма и религије у глобалном поретку, у *Политикологија религије*, Година I, бр-1-2007. Доступан и на http://www.politicsandreligionjournal.com/PDF/broj1/Masmedijski_preobrazaj_terorizma_i_religije_u_globalnom_poretku.pdf (Доступно 29.01.09)

Miroljub Jevtic

Faculty of Political Sciences, Belgrade

**IDEA OF THE ISLAMIC TRANSFORMATION OF THE
WORLD**

Summary

International relations after September 11 received new form. Religion as factor of Politics came in everyday event. Past became present. The most important fact in this context is orientation of the World Politics to fight terrorism based on Islamic concept of holy war against non-Muslims. Secularized American and European public have to use old research methods and to examine ruling paradigm. In order to understand religious war in the name of Islam. That helped to Politology of Religion to become first sciences necessary for understanding Politics. Without Politology of Religion it is not possible to understand all what happened in the territory of Former Yugoslavia in last decades of XX century.

Key words: *Religion, Politics, World, Religious War, Religious terrorism, Politology of Religion*